

INGEZONDEN.

VRIJE SPECIALISTENKEUZE OF VRINDJESPOLITIEK.

WESLY schrijft over de vrije specialistenkeuze in het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* van 10 Februari l.l. Afgezien echter van de vele redenen, die het praktisch onmogelijk en voor de verpleging nadeelig maken aan zaalpatiënten in ziekenhuizen vrije specialistenkeuze toe te staan, wil ik met behulp van eenige feiten toelichten, wat er in de praktijk van sommige huisartsen onder vrije specialistenkeuze verstaan wordt. WESLY zal mij wel niet kwalijk nemen, als ik juist zijn eigen ingezonden schrijven eens toelicht.

Het gebeurt niet vaak, dat WESLY patiënten naar het St. Antoniusgasthuis verwijst, maar het is werkelijk voorgekomen, dat een patiënt, die van gemeente-wege zou worden opgenomen in het St. Antoniusgasthuis en dus zou komen onder de behandeling van den aan het huis verbonden specialist, door WESLY liever niet aan dien specialist, maar aan specialist X. werd toevertrouwd, ofschoon de patiënt had te kennen gegeven zich aan de behandeling van den aan het huis verbonden arts te willen onderwerpen. WESLY zelf stelde toen onmiddellijk voor, dat de gemeente 3de klas-tarief in plaats van 4de zou betalen (vreemdsoortig omspringen met gemeentefinanciën!) om zoodoende den patiënt toch maar door den door WESLY voorgeschreven specialist te kunnen laten behandelen. De directie van het gasthuis was zoo verstandig gemeente-patiënten als zoodanig te blijven beschouwen, al wilde WESLY de gemeente ook meer laten betalen.

Ik ken verscheidene ziekenfondspatiënten, die de polikliniek in het St. Antoniusgasthuis willen bezoeken, wat hun door WESLY bemoeilijkt, zoo mogelijk verhinderd wordt, en diezelfde WESLY roept nu om vrije specialistenkeuze!

Uit het bovenstaande blijkt duidelijk, dat de vrije specialistenkeuze volgens WESLY hierin bestaat, dat niet de patiënt maar de huisarts de vrije keuze krijgt, en dat het dus dikwijls gaat om vrindjes-politiek.

Utrecht, 21 Februari 1923.

W. A. BOEKELMAN.

DE GENEESKUNDIGE VERHOUDING VAN ADVISEUR EN CONTROLEERENDE GENEESHEEREN BIJ DE VERZEKERINGS- MAATSCHAPPIJ BOERHAAVE TE 's-GRAVENHAGE.

Zooals uit mijn artikel in het *Tijdschrift* van 25 Februari gebleken is, erkent de Boerhaave bij een geschil over diagnose (die algeheele weigering tot uitkeering aan den patiënt-verzekerde met zich mee kan brengen) tusschen behandelend en controleerend geneesheer, geen ander arbitrium dan bij commissarissen der maatschappij. Over de wijze, waarop deze heeren hun uitspraak willen doen, wordt in de polisvoorwaarden geen woord gerept. Men zou het standpunt kunnen innemen met te zeggen, dit is een belang, dat de verzekerden aangaat, en kan ons geneesheeren dus koud laten. Naar mijn meening dwalen zij, die aldus spreken. Wij, behandelende artsen, kunnen en mogen geen genoegen nemen met een dergelijke wijze van handelen. Doch niet alleen voor ons, behandelende artsen, past een woord van protest daartegen, ook de artsen, die in dienstverband tot dergelijke maatschappijen staan, moeten hiertegen ageeren en blijk geven het algemeen gehuldigde beginsel van gemeen geneeskundig overleg te willen en te wenschen, om niet den schijn op zich te laden, den mammon meer te dienen dan den geneeskundigen stand.

Ik wil aannemen, dat de aan de maatschappij verbonden artsen aan de statuten en reglementen der verzekering-maatschappij nooit de noodige aandacht gewijd hebben. Dan geldt ook hier: „un homme averti” enz.. Naar mijn meening is het thans de *plicht* in de allereerste plaats van den geneeskundig adviseur, en zoo deze in gebreke blijft, dan ook stellig van de controleerende geneesheeren om bij hun verzekerings-maatschappij er op aan te dringen, de wijze van arbitrage te